

La pista

El procés que els fiscals de Torre Annunziata instrueixen sobre una xarxa mundial de tràfic d'armes i d'emblanquiment de diners és una caixa de sorpreses. Ara la Interpol segueix de prop a l'estat espanyol empreses que trafiquen amb material nuclear dels països de l'Est. Algunes comercien oficialment amb armes. EL TEMPS revela la pista nuclear del Filone Barcellona.

Un dels documents del sumari de Torre Annunziata que involucra les empreses investigades, escrit en anglès macarrònic, enumera les especificacions tècniques de l'europi, un metall de símbol Eu i nombre atòmic 63. "Gruix de massa, temperatura d'ebullició, temperatura de fusió, resistència elèctrica, secció eficaç d'absorció de neutrons" són algunes de les característiques que descriu aquest document. "Indústria nuclear. Per la seva capacitat d'absorció de neutrons, s'utilitza en les barres de control de les centrals nuclears", diu en l'apartat d'aplicacions industrials de l'europi.

"Aquest document fou enviat des d'Espanya, on suposem que hi havia un dels majors proveïdors de material nuclear de la xarxa que investiguem", diu un dels oficials carrabiners encarregats de la recerca. Les especificacions tècniques de l'europi duen un gargot il·legible i les paraules Vicegeneral Director per única signatura.

El document té la part superior escrita en rus i porta data de 16 de novembre de 1995. "Fou tramès

via fax cap a Suïssa amb remissor de l'empresa Eutradis", indica el mateix oficial. EL TEMPS ha trobat la seu d'aquesta societat limitada a Canet de Mar (Maresme), a la carretera de Barcelona, ben a prop de la caserna de la guàrdia civil.

Les especificacions de l'europi i més documents referents a una oferta de material nuclear van aparèixer al despatx de l'advocat Rodolfo Meroni de Zuric (Suïssa). "Meroni és un dels personatges clau del procés Cheque to Cheque -afirma un dels jutges instructors del cas de Torre Annunziata, Paolo Fortuna-, perquè s'hi creuen les dues xarxes que investiguem: la d'emblanquiment de diners i la de tràfic d'armes i de material nuclear".

Fins que no va esclatar l'escàndol, ara fa un any, amb una ordre de cerca i captura internacional contra seu, Rodolfo Meroni tenia una posició privilegiada com a soci del prestigiós despatx d'advocats Müller, Meroni & Lanter, al centre de Zuric. Al país que neteja més blanc que cap altre, és difícil d'imaginar el volum i la qualitat dels seus negocis. En tot cas, la

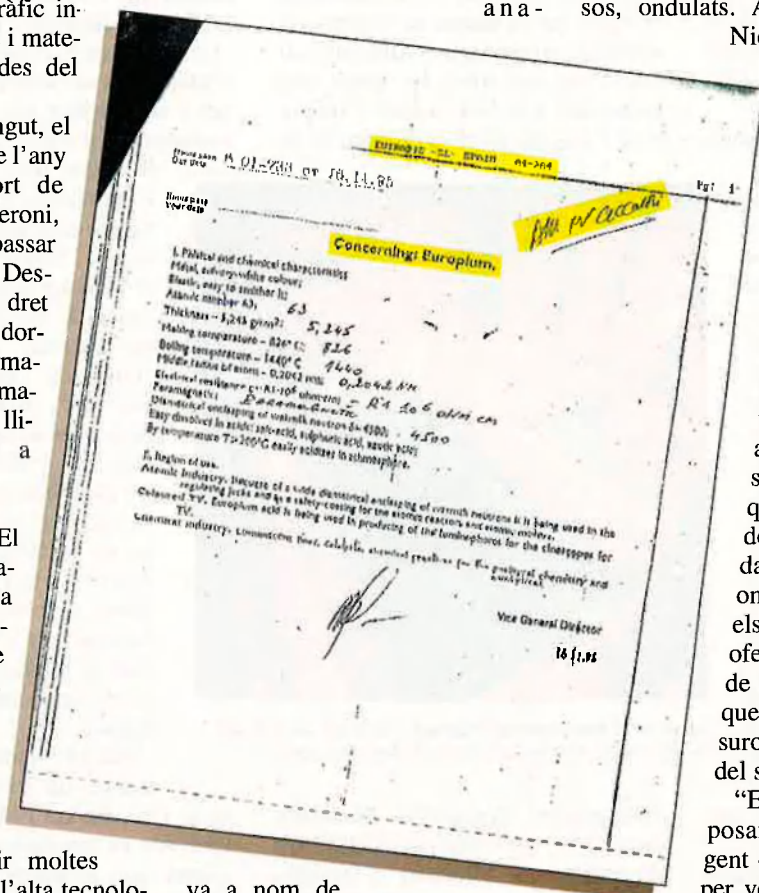
nuclear

fiscalia de Torre Annunziata l'acusa d'haver coordinat nombrosíssimes operacions de canvi de divises en cadena, que devien formar la base de la xarxa d'emblanquiment de diners. Més encara, els diners a emblanquir devien procedir del tràfic internacional d'armes i material nuclear. I tot des del seu despatx.

Abans de ser detingut, el mes de novembre de l'any passat, a l'aeroport de Roissy (París), Meroni, d'origen italià, va passar uns mesos pròfug. Després es va acollir al dret de no declarar i va dormir un parell de setmanes en una presó romana. Ara es troba en llibertat condicional a l'espera de judici.

Míssils atòmics. El material nuclear traficant que centra la investigació procedeix en general de Rússia i dels països de l'Est, i no és radiactiu. No té per què ser-ho. A més d'urani i plutoni —que sí que ho són—, es fan servir moltes més substàncies en l'alta tecnologia nuclear, encara que els científics són força rebecs a admetre-ho. De moment, l'operació més espectacular dels fiscals de Torre Annunziata en aquest tràfic de material atòmic ha estat la troballa de trenta grams d'osmi en una caixa de seguretat de la Banca di Roma de Venècia, amb més de 200 milions de pessetes en divises

i qui-sap-les targetes de crèdit. L'osmi, en aparença inofensiu, és un metall més car que no el platí i l'or, i pot servir per a fabricar míssils nuclears, per la seva alta capacitat d'absorció de les radiacions. La caixa de seguretat a n a -

va a nom de Nicolas Oman, cònsol honorari de Libèria a Eslovènia, i de Lorenzo Mazzega, representant oficial a Itàlia de Radovan Karadzic. Tots dos són ara acusats d'associació per a delinquir i de tràfic d'armes.

Els dos administradors solidaris de l'empresa catalana Eutradis són George Bernard Thielemans,

ciutadà nord-americà nascut a Cuba, i Marina Koursokova, de nacionalitat russa i origen georgià. Els hem visitat a la seu d'Eutradis, un pis del carrer de les Drassanes del Pla de Canet de Mar (Maresme) on tots dos conviuen. "Nosaltres no hem fet cap operació il·legal —afirmen rotundament—. Tampoc no sabem qui és Rodolfo Meroni de Zuric ni li hem enviat mai cap fax".

"Eutradis, SL és una empresa d'importació i exportació —expliquen Thielemans i Koursokova amablement—, i som nosaltres dos". Ell té quaranta-vuit anys i és joier de professió, tot i que ara no té temps de dedicar-s'hi. És alt, d'ulls clars i cabells tirant a grisos, ondulats. Abans residia a Niça (Provença).

Koursokova no arriba als quaranta i és rossa. Sembla de caràcter fort, diu que fa molts anys que és aquí i té por de la màfia russa. "A Rússia tenia una fàbrica de pells, i hi vaig patir molt", afirma. Però els seus papers diuen que és dissenyadora tèxtil. Seuen davant una taula on s'amunteguen els faxos amb les ofertes i demandes de tot de productes que ja no caben al suro penjat a la paret del saló-menjador.

"Ens dediquem a posar en contacte gent que té productes per vendre i gent que en vol comprar —aclaireixen—. Tenim molta relació amb Rússia i els països de l'Est. Ja fa un any i mig que tirem l'empresa endavant, però és molt difícil de fer negocis d'aquesta manera —es lamenten Thielemans i Koursokova—. En aquesta feina trobes gent ben poc seriosa. A vegades et demanen informació sobre produc-

Reproducció d'un dels documents. El sumari Cheque to Cheque tracta sobre el presumpte tràfic de material nuclear.

L'EUROPI

La terra més rara de les rares

"L'europi és un metall tan dur com el plom i bastant dúctil" —diu la pàgina electrònica de la taula d'elements químics de la Universitat de Sheffield (Anglaterra)—. És la més reactiva de totes les terres rares i s'oxida ràpidament en contacte amb l'aire. S'utilitza en les pantalles de televisió per produir el color vermell". No diu res de la indústria nuclear. "No és il·legal de comerciar amb europi i 'terres rares', i no hi ha restriccions", diuen les Cambres de Comerç consultades. A partir d'unes dades bàsiques, semblava senzilla la tasca de trobar un expert que volgués respondre unes preguntes sobre aquest element.

"Les terres rares o metalls lantànids s'anomenen així precisament perquè són molt difícils de produir, i es poden utilitzar en diversos graus de puresa", ens expliquen des del departament de Tecnologia Nuclear de la Universitat Politècnica de Catalunya. "És molt car de produir-ne els òxids en estat pur al 99,99%, però aquesta puresa és necessària per a determinades aplicacions", diu el llibre *Geoquímica de les terres rares* de P. Henderson. "L'europi és molt conegut en l'indústria nuclear perquè és absorbent de neutrons i serveix per controlar les reaccions en cadena dels reactors —afirmen al Departament de Tecnologia Nuclear—. S'utilitza en les barres de control dels reactors. Així com l'urani crea els neutrons que fissionen uns altres neutrons, l'europi és un dels materials que es pot fer servir per capturar el neutró i retenir-lo al nucli".

L'europi sembla un element maleït. A part aquestes escasses declaracions, amb la condició de no revelar el nom de qui les feia, cap científic no va voler parlar oficialment de l'europi, i menys encara de si realment s'utilitza en la fabricació d'armament nuclear. "L'europi no és radiactiu, però químicament és molt sofisticat —va dir Enric Batalla, cap del Servei de Coordinació d'Acti-

vitats Radioactives de la Direcció General d'Energia de la Generalitat de Catalunya—. Les empreses que negocien amb materials com les terres rares han de tenir una determinada autorització, i a Catalunya n'hi ha quinze. Aquests metalls, entre ells l'europi, són materials escassos. Per a què s'usen no és clar. Ara bé, tenen una aplicació específica: poden servir en aliatges de materials, que normalment són secrets, amb interessos militars".

"Quan es va desfer la Unió Soviètica hi hagué qui va tractar de vendre certs materials —afirma Isabel Rucandio, autora d'una tesi sobre les terres rares presentada a la Universidad Complutense i investigadora del Centro de In-

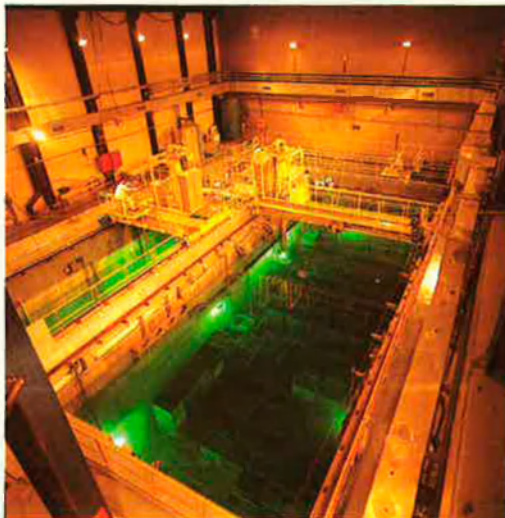
sumari dels fiscals de Torre Annunziata—. Des del punt de vista nuclear o bèl·lic, no és clar el mercat que poden tenir. Que vingui de Rússia pot indicar que surt d'un centre estratègic, d'un centre de producció especial o d'un laboratori rus que es ven els estocs. Potser la venda és legal, però clandestina".

Tant Enric Batalla com Isabel Rucandio van declinar amablement de respondre un petit qüestionari sobre aquest misteriós element químic. Rucandio fins i tot va indicar-nos bibliografia especialitzada per compensar. "Les terres rares [l'europi entre elles] s'addicionen als acers per obtenir aliatges d'alta qualitat, que s'empren en la manufactura d'eines i components re-

ARXIU

lacionats amb el sector naval i l'armament", diu Isabel Rucandio en la introducció a la seva tesi. "Una de les aplicacions de l'europi actualment és l'absorció de neutrons als submarins nuclears" segons l'article, "Producció i marketing de terres rares", de P. G. Falconnet, de la multinacional Rhône Poulenc. Uns gràfics de preus revelen que l'europi era (1984) l'òxid més car de tots i que mentre les oscil·lacions dels preus dels altres van de cinc en cinc dòlars, o de deu en deu, les de l'europi van de 500 en 500. El preu el 1984 era de 900 dòlars (cent vint-i-cinc mil pessetes) el quilo.

José M. Martínez del Val, catedràtic de Tecnologia Nuclear de la Universidad Politècnica de Madrid, ens va respondre així: "Les preguntes que m'adreça no cauen dins el meu camp d'especialització i per tant em veig obligat a declinar la seva oferta". Havia estat membre de l'antiga Junta d'Energia Nuclear, creada el 1965, per investigar i gestionar la producció d'aquesta energia. Si tots aquests investigadors no saben respondre què és l'europi i per a què serveix, qui pot saber-ho? E. I.

Interior d'una central nuclear. L'europi es pot utilitzar en les barres de control dels reactors.

vestigaciones Energéticas Medioambientales y Tecnológicas (CIEMAT), dependent del Ministeri d'Indústria i Energia—. Un organisme internacional es va posar en contacte amb nosaltres mitjançant l'ambaixada russa per vendre'ns terres rares". A la Direcció General d'Energia de la Generalitat de Catalunya sembla que també van rebre ofertes extraoficials d'aquestes. "Es estrany que ofereixin tant d'europi —va dir Batalla sobre l'operació inclosa al

La indústria nuclear, en la zona franca d'un aeroport

tes i després la utilitzen per enviar-la a més persones. Passen moltes coses —afegeixen—. Una vegada van trucar per demanarnos kalàixnikovs des de Còrsega, i naturalment vam dir que no ens interessava l'operació, tot i que són força fàcils d'aconseguir". No és gaire clar de què viuen si només es dediquen a la seva empresa i en un any i mig només han tancat una operació que encara no han cobrat. "No tenim res a veure amb la màfia russa", insisteixen. Sembla que fan vida normal. Però hi ha coses que no acaben d'encaixar.

"És cert que hem provat de fer una operació amb europi —admeten—, però era perfectament legal, i a més al final no va sortir". L'operació els la va encarregar una empresa de Madrid anomenada Cenfransa, on hi ha un parell de compatriotes de Marina Koursokova, anomenats Jordania i Cveti. "Benvolguts Sr Thielemans —diu un fax enviat des de Madrid—, el nostre grup us demana que li confeccioneu el marketing de la venda del metall 'Europa' pes net de 100 kgs. Aquest metall es troba a Madrid, a l'aeroport de Barajas en dipòsit transitori. Tots els documents necessaris o certificats obren en poder nostre en forma d'originals. Atentament, Grigori Cveti".

Koursokova i Thielemans en una cosa tenen raó: no és il·legal d'importar o d'exportar europi. Aquest metall entra dins la partida aranzelària de "metalls de terres rares" i és de lliure entrada i sortida de la Unió Europea, un cop abonats els minsos impostos corresponents, segons informen a les Cambres de Comerç. El que sorprèn és que l'òxid d'europi en estat pur al 99,99%, tal com s'oferia, és un element escassíssim i d'ús molt restringit, segons tots els experts consultats. De fet, el catàleg de la multinacional Aldrich ofereix un gram d'europi pur al preu de 25 mil pessetes als clients, que normalment són laboratoris. És a dir, l'equivalent a una rajola de torrons en europi costaria set milions i mig de pessetes.

ARXIU

A l'esquerra, George Bernard Thielemans i a la dreta Marina Koursokova. Els dos socis d'Eutradis, SL.

"Una vegada van trucar-nos per a demanar-nos kalàixnikovs des de Còrsega, i naturalment vam dir que no."

Terra de ningú. Doncs no són cent grams, sinó cent quilos d'òxid d'europi, allò que Cenfransa assegurava que tenia dipositats a la zona franca de l'aeroport de Barajas. Era una partida assegurada en més de 260 milions de pessetes a l'espera d'un comprador qualsevol. Cap dels experts consultats no sap o no vol explicar què fan cent quilos d'un metall apte per a la indústria nuclear que normalment es ven per grams dipositats a la zona franca d'un aeroport, i ningú no s'explica com

han pogut arribar-hi. Cap tampoc no entén que el preu a què s'oferia aquest delicat element fos de 450 dòlars (prop de seixanta mil pessetes) el quilo. "No consta que l'empresa Cenfransa hagi fet cap transacció a la zona franca de l'aeroport de Barajas aquests tres darrers anys", afirma Carlos Quintanar, portaveu del destacament de la guàrdia civil de l'aeroport. Els agents de duanes es fan càrrec de la documentació, però la guàrdia civil controla que la mercaderia que entra i surt de les zones franques sigui la que consta als papers. "És impossible de controlar tot el que entra i surt —continua Quintanar—. Per obrir un contenidor hem d'haver rebut abans una autorització de la duana".

A més d'europi, Cenfransa oferia una extensa gamma de terres rares tals com praseodimi (Pr), luteci (Lu), terbi (Tb), helmi, i tuli (Tm). Tot sembla indicar que l'europi protagonista de la trama de Torre Annunziata va sortir d'un centre especialitzat ucraïnès anomenat Centre de Reha-

ENTREVISTA AL CÒNSUL RUS

"Aquests metalls són un component de diverses armes"

Fa més d'un any que Edvard Netxàev va ser nomenat cònsol general de la Federació de Rússia a Barcelona. De professió cirurgià i coronel de les forces armades, va ser durant tres anys ministre de Sanitat i cap dels serveis mèdics de l'exèrcit rus en el govern presidit per Boris Ieltsin.

—*A Itàlia hi ha una investigació judicial que afecta algunes empreses espanyoles on treballen ciutadans russos i que trafiquen amb material procedent de la Federació de Rússia, utilitzable en la indústria nuclear.*

—No tinc constància que hi hagi ciutadans russos que facin importació o exportació de materials d'aquesta mena. Però hi ha empreses que no volen donar informació, especialment si actuen en un domini bastant delicat. El que sé és que hi ha organismes governamentals a Rússia, en particular el servei de duanes, que fan una feina molt seriosa per impedir la sortida de materials que tenen a veure amb la indústria nuclear. Crec que això no és competència del cònsol, sinó més aviat dels serveis de duanes, tant espanyols com russos.

—*Què en sap, de les terres rares, que són els materials amb què presumptament comercien?*

—Són metalls molt valuosos, molt rars, molt costosos d'aconseguir. N'hi ha que s'utilitzen molt en la indústria electrònica. Em sembla que un quilo d'aquests metalls pot costar un milió de dòlars, però en aquest moment és difícil de dir el preu real d'aquests materials; 450 dòlars un quilo d'europi sembla molt barat. El fet mateix que aparegui el nombre de quilos i grams significa que és molt costós. Podria enviar una còpia d'aquest document als serveis duaners espanyols perquè demanin informació al nostre

Ministeri d'Indústria o als organismes competents de Rússia. El que puc dir de moment és que s'han encarregat d'investigar un tema molt complicat, molt peculiar, molt apassionant i molt perillós.

—*Com funciona el comerç d'aquests materials?*

—Basant-me en la meua experiència en el gabinet de ministres de Rússia he arribat a saber això: hi ha un nombre molt reduït de subministradors dels metalls de terres rares, que són components de diversos tipus d'armes. Generalment els subministradors creen xarxes molt ramificades d'oficines i sucursals de tota mena. Així que el centre de producció pot ser a Rússia i les ramificacions es poden estendre, només és un exemple, fins a l'estat espanyol, Israel i els Estats Units. Aquests productes són tan rars i tan valuosos que generalment, quan n'hi ha un subministrador, les parts interessades són moltes i poden existir en molts països alhora. Si em demana per la salut de Ieltsin, responc de la veracitat de la informació, però sobre aquesta matèria em seria difícil d'emetre cap opinió qualificada.

Sé que a Rússia hi ha organismes governamentals que se n'encarreguen, com el Comitè Nacional dels Metalls Rars i el Comitè Nacional de la Indústria Nuclear.

—*I per què diu que és perillós d'investigar això?*

—Quan el pes d'un producte es mesura per grams tot és clar. A mesura que vagin investigant arribaran a una comprensió superior de la matèria. Es converteixen en portadors d'una certa informació i comencen a sentir-ho en carn pròpia. Perquè hi ha una expressió provinent de la Itàlia estimada de tots nosaltres que diu: "La màfia és immortal". E. I.

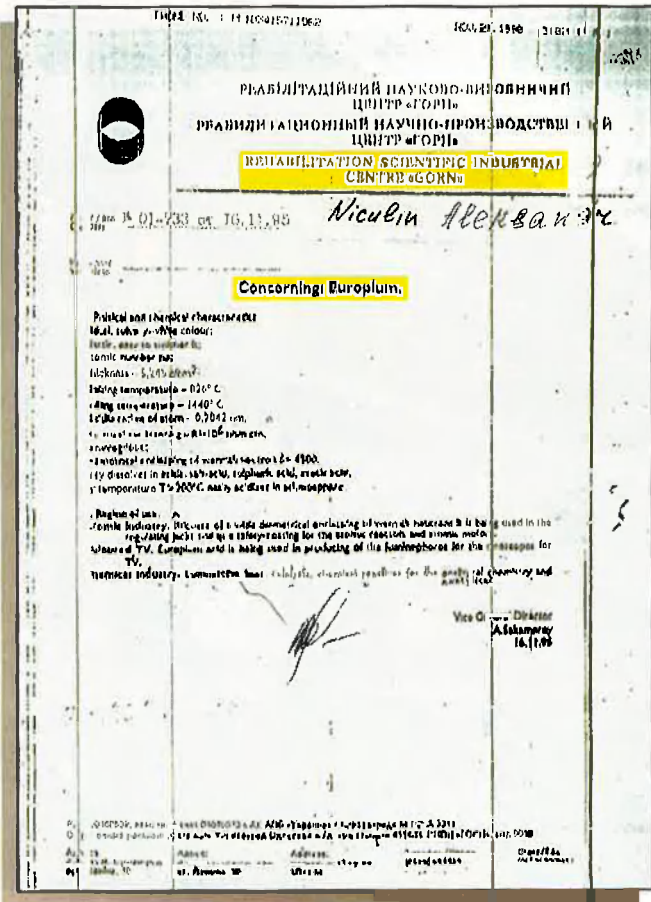
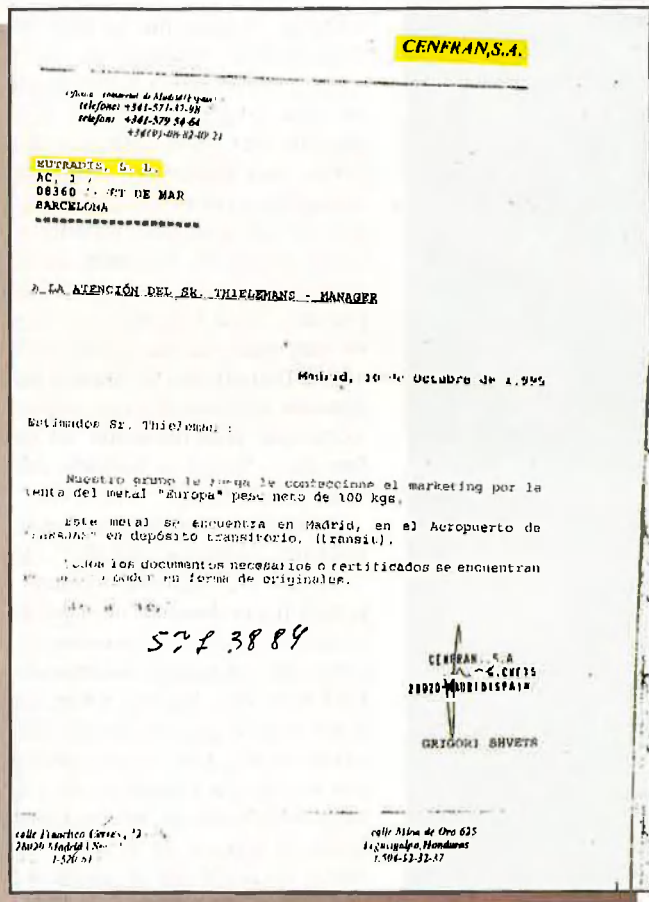
bilitació Científic Industrial Gorn.

L'empresa Cenfransa té —segons els faxos enviats— una seu al carrer de Francisco Gervás de Madrid, un carrer curt que fa cantonada amb el passeig de la Castellana, prop de la cèntrica plaça Castilla. Però no hi ha cap empre-

sa registrada amb aquest nom ni a la Cambra de Comerç madrilenya ni al registre mercantil central. A l'ambaixada d'Hondures tampoc no coneixen Cenfransa, tot i que l'altra seu d'aquesta empresa es troba al carrer Mina de Oro de Tegucigalpa.

Després de repetides trucades a Cenfransa un amable recepcionista —cada vegada respon una persona diferent— ens diu que l'administrador únic d'aquesta empresa és el senyor Christian Jacques Philippart de Foy, de nacionalitat belga. Finalment aconseguim de

Regist per Philippart de Foy que importa parts d'armes

parlar amb aquesta persona de poc més de cinquanta anys i veïna de Madrid. Philippart, curiosament, nega que dirigeixi o que sigui soci de Cenfransa, però admet que la coneix. "Vam fer-hi una operació no gaire important d'exportació a Algèria, per valor de 26 milions de pessetes", afirma. Una operació que no vol especificar, i una empresa Cenfransa de la qual tampoc no pot donar l'adreça, perquè no la té a mà i d'això ja fa molt de temps. Philippart nega també ("això mai de la vida", diu textualment) que les seves empreses hagin fet mai cap operació amb un metall anomenat europi.

La legalitat de Cenfransa sembla dubtosa, però el rastre de la recerca duu a un hòlding d'empreses dirigit per Philippart de Foy, que competeix en la importació de parts d'armes amb l'Empresa Nacional Santa Bàrbara de Industrias Militares SA de Madrid, que és un dels proveïdors oficials de l'exèrcit espanyol. Es tracta de les empreses Nuevas Tecnologías

y Comercio, SA (NTC) i Panáfrica, SA, filial de l'anterior, que te-

Philippart de Foy nega dirigir Cenfransa, però diu que van fer una operació de 26 milions de pessetes.

nen la seu al carrer d'Orense número 64, pis 9, lletra E. "Ah, les empreses de Christian!", diuen Kursokova i Thielemans des de Canet de Mar.

Diverses persones que responen al telèfon de Cenfransa i al de NTC, que són una mateixa cosa, confirmen que Grigori Cvets, sig-

nant dels faxos de Cenfransa, té un despatx al carrer d'Orense 64 i que un senyor de cognom Jordania també "entra i surt molt per aquí", sense saber especificar quina feina hi fa. Després d'intentar parlar amb Cvets repetidament, no vam sortir d'aquí:

—Ho lamento, però ara no és al despatx.

—Treballa per l'empresa Cenfransa o per NTC?

—Sí... bé... veurà... aquí hi ha moltes empreses... No ho sé, val més que ho preguntis a ell. Torni a trucar, si és servit.

Llaunes d'espàrrecs o armament? Tot plegat és molt estrany. Nuevas Tecnologías y Comercio SA (NTC) com a tal no consta ni al Registre Mercantil de Madrid ni al Central, però existeix i opera amb aquest nom, segons la Cambra de Comerç de Madrid, sota l'epígraf de "comercials exportadores". També apareix en alguns bancs de dades empresarials. Teòricament treballa en el sector ali-

A l'esquerra, carta de l'empresa Cenfransa, SA, de Madrid a Eutradis, SL, de Canet de Mar. Al costat, fax amb les mateixes especificacions de l'europi enviat des d'un centre especialitzat d'Ucraïna.

LISA CARLSON

L'empresa Eutradis, SL, té la seu en un pis d'aquest edifici.
Al carrer Drassanes del Pla de Canet de Mar.

mentari (les conserves d'espàrrecs n'és una de les especialitats), i també en el sector de l'automoció. Però l'únic producte que importa són peces d'armes. Arriben de Bèlgica, Estats Units i Puerto Rico. D'una altra banda, NTC exporta aparells d'enregistrament i accessoris d'automòbil a Algèria, Guinea Equatorial, Moçambic i Uruguai.

Panáfrica, SA, per la seva banda, sí que consta al Registre Mercantil com una empresa filial de Nuevas Tecnologías y Comercio SA (NTC). Fundada el 1987, igual que NTC, té per fins: "Primer, importar i exportar tota classe de mercaderies per compte propi, per compte de tercers, en mitjanceria o agència. Segon, assessorar sobre projectes de desenvolupament sectorial, fins i tot tecnològic i d'investigació". Cal destacar que el 1991 Panáfrica va concedir poders al ciutadà de Moçambic, resident a Maputo, Rodrigo Fernandes Vieira Oliveira perquè actués en representació de la societat a Sud-àfrica. Tot

**Nuevas
Tecnologías
y Comercio (NTC)
importa
peces d'armes
i exporta
conserves
d'espàrrecs.**

i que la connexió amb aquestes empreses no s'ha provat, aquest és precisament un dels estats que van sortir a la llum com a importadors d'armes (especialment porres descarregadores d'electricitat) procedents d'Europa dins la xarxa de tràfic internacional d'armes investigada des de Torre Annunziata.

Tornant al document enviat per fax amb remissor d'Eutradis trobat al despatx de Rodolfo Meroni

a Zuric: "Aquest fax és fals! És molt fàcil de falsificar un fax", crida la russa Marina Koursokova en veure'l. Una part del fax és el que ells van rebre –afirmen ella i el seu soci Thielemans–, però les anotacions a mà en què es repeteixen els valors de cada característica no són d'ells. Normalment ho envien tot ben net i copiat en majúscules. "Una vegada ja ens van fer una mala passada, utilitzant el nom d'Eutradis des de Madrid per demanar informació a una empresa, perquè d'un particular no en fan cas... Vejam si Jordania ens l'ha tornada a fer!"

Llavors es van enfadar molt amb Jordania –suposat membre de l'empresa Cenfransa de Madrid–, perquè havia demanat informació en nom d'ells, sense autorització, sobre una companyia anomenada Ural Red Met. Encara conserven la prova de la gran facilitat de falsificar un fax. Una recerca posterior revela que l'empresa és a la regió de Svèrdlovsk, al costat dels Urals, al sud-est de la ciutat de Perm. La traducció al català del nom d'aquesta empresa és "Metalls rars dels Urals". És un centre especialitzat en producció de metalls d'aquests.

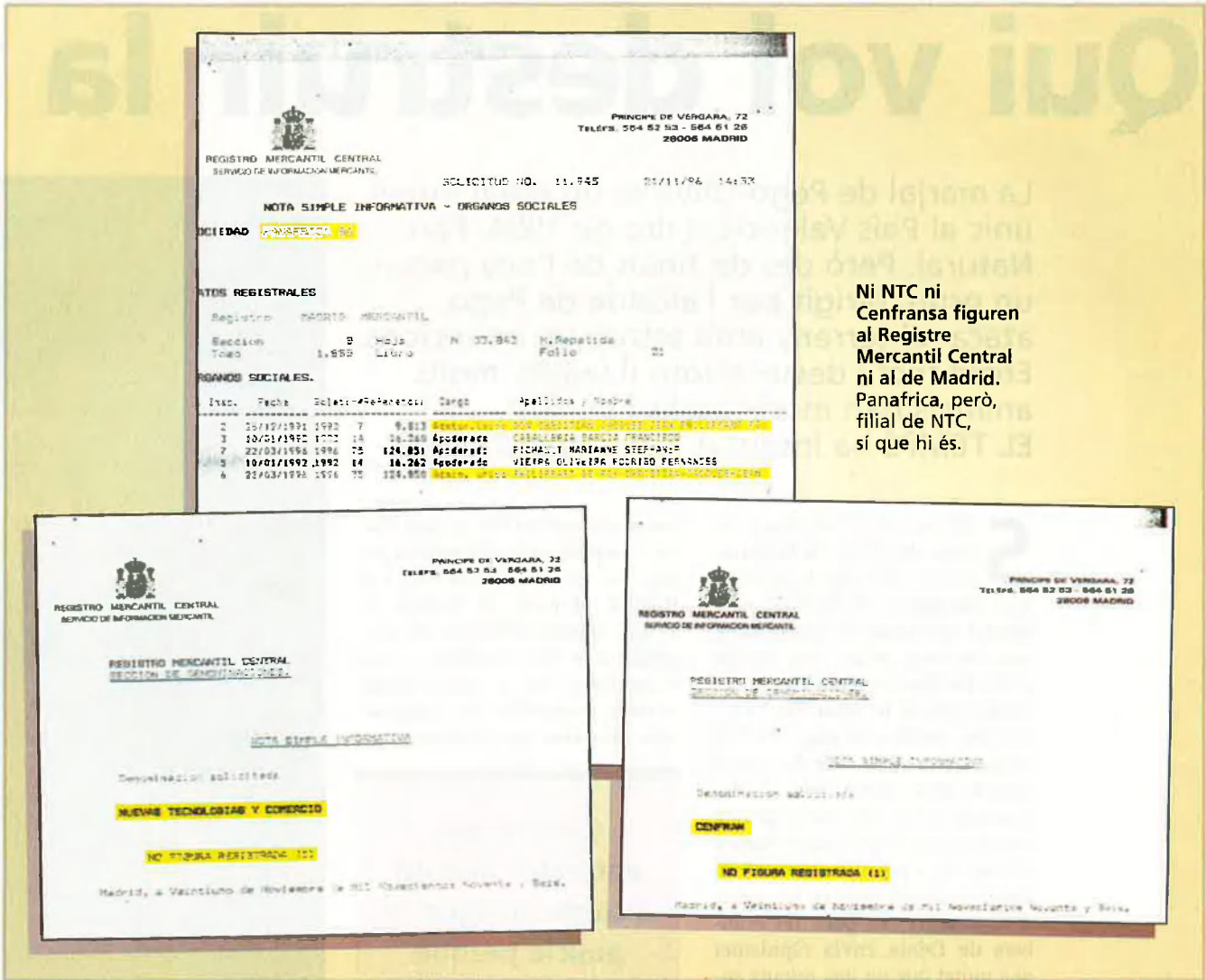
Jordania –segons la versió dels socis d'Eutradis– podria haver tornat a fer servir el nom de l'empresa en el fax que va anar a parar a Rodolfo Meroni. "Nosaltres no tenim res a veure amb tota aquesta xarxa delinqüent –reiteren–. Hem vist que Cenfransa no era registrada i hem deixat de fer negocis amb aquesta empresa de Madrid".

Monsieur Ciutadà del Món.

Amb tot i insistir que no han enviat cap fax a Suïssa, Thielemans admet que el nom de la persona –Mr Ceccaldi– a qui s'adreça el document enviat per fax l'ha escrit ell: "és la meva lletra". Mentre ho confirma, Marina Koursokova intenta de dissuadir-lo del que diu espontàniament. "Però no el vam enviar a Zuric. No sabem qui es Rodolfo Meroni".

Per les seves explicacions, el món de les petites empreses d'exportació i importació sembla un

Legal que entri i surti lliurement de la Unió Europea

Ni NTC ni Cenfransa figuren al Registre Mercantil Central ni al de Madrid. Panafrica, però, filial de NTC, sí que hi és.

joc d'apostes on has de perdre molts diners abans de fer una operació que porti comissions milionàries. "El fax de l'oferta d'europi, l'hem enviat més de cinquanta vegades -diu Thielemans-: a les Cambres de Comerç, a delegacions comercials d'ambaixades i a corresponsals". La idea és que a tot el món hi ha un munt de gent que es dedica a fer igual, i que allò que és important és que les ofertes circulin perquè acaba que algú s'interessa pel producte.

Sense voler dir que hi hagi res d'il·legal en aquest mecanisme, la manera de funcionar recorda la de la xarxa d'emblanquiment de diners que també investiga la fiscalia de Torre Annunziata. "Es tractava de moltes petites organitzacions d'intermediaris que feien

córrer un notable flux de diners paral·lelament als canals oficials", deia d'aquesta xarxa un dels oficials de carrabiners que dirigeix la investigació.

"El Monsieur Ceccaldi a qui vaig adreçar el fax és un dels nostres corresponsals i és a Marsella -aclareix Thielemans-, o bé a París. És un ciutadà del món que treballa per lliure". Els socis d'Eutradis no poden posar-nos en contacte amb ell perquè, a Monsieur Ceccaldi, no li faria gens de gràcia saber això de la investigació judicial i perdrien l'oportunitat de fer negocis amb ell. Quins negocis, si diuen que gairebé mai no han tancat una operació? "No el coneixem personalment, aquest corresponsal, però ell i Jordania es coneixien de París", afirma Koursokova.

Una oferta de material nuclear per fax trobada a la taula d'un personatge clau en l'encreuament de dues xarxes delictives d'emblanquiment de diners i tràfic d'armes. Petits intermediaris a Canet de Mar i Marsella que neguen que hi tinguin cap relació. Empreses fantasmes de Madrid vinculades a comerciants autoritzats d'armes. Material apte per a fabricar armes nuclears que no és il·legal que entri i surti lliurement de la Unió Europea. I la responsabilitat com sempre no és de ningú.

"Vagin a trobar Cvets i Jordania a Madrid, i vejam què els expliquen -aconsella Koursokova-. Però vagin amb compte, perquè fa anys que es dediquen a comprar i vendre armes i són perillosos".

Equip d'Investigació